

Camellia

ชายา
ดั่ง
น้อย
ยอดเขียวน
การค้ำ
16

农门
小王
妃

บทที่ 736 คนบ้ากาม

ได้แสงจันทร์ที่ปกคลุมไปด้วยหิมะกลางลานบ้าน ชายหนุ่ม
ที่พูดน้อยเย็นชามาตลอด กำลังเอ๋ยพึมพำอยู่ข้างหู

ระยะห่างนี้ หรวนหมิงจื่อถึงกับสัมผัสได้ถึงลมหายใจ
อุ่นๆ ที่ออกมาจากตัวเขา พลันก็รู้สึกว่ศีระชะของตนเองแทบจะ
ระเบิด

แต่ในใจของนางราวกับมีกลองตีสนั่นสนั่นไหว พลังรักษา
ที่ทำเย็นชาห่างเหินไม่ยอมปล่อยให้ชายसारเลวนี่ได้ใจ
แล้วหัวเราะเย็นชาเสียงหนึ่ง “ท่านพูดถูก ผู้ใดอยากจะเป็นสหาย
ของท่านกัน! มีอะไรให้...” นางกัดฟันกรอด ก่นด่าเบาๆ จากนั้น
ก็ยื่นมือไปผลักหน้าอกของหวนไปอวี “ปกติทำหน้าที่เย็นชาใส่ข้า
เครื่องขีมนักไม่ใช่หรือ ปล่อยข้า เจ้าคนบ้ากาม!”

คนที่เย็นชาไม่พูดจามาตลอดอย่างหวนไปอวี นี่น่าจะ
เป็นครั้งแรกที่มีคนด่าเขาว่าเป็นคนบ้ากาม

ทว่าหวนไปอวีที่เมาอยู่ยามนี้ก็ไม่ได้รู้สึกอะไรกับคำเรียก ‘คนบ้ากาม’ ยิ่งหรวนหมิงจื่อผลึกเขา เขาก็ยิ่งโอบแน่นขึ้น เอ่ยข้างหูหรวนหมิงจื่อด้วยเสียงจ้วเจียวว่า “ข้าไม่อยากเป็นสหาย ...ข้าอยากเป็น...”

เขาขมวดคิ้ว ใบหน้าที่หล่อเหลาเกินกว่าคนทั่วไปแลดู ซีดเผือดภายใต้แสงจันทร์ เขาชะงัก ไม่ได้พูดอะไรต่อ

“แต่ไม่ได้” เขาเอ่ยเสียงเบา “ข้าเอาเจ้าเข้ามาไม่ได้”

เสียงของหวนไปอวีต่ำมาก พออยู่ในหูของหรวนหมิงจื่อกลับราวกับสายฟ้าฟาด

นางอยากถามเขาว่าตกลงหมายความว่าอะไร แต่ยังไม่ทันได้ถามก็เห็นว่าไหล่หนักขึ้นเล็กน้อย หวนไปอวีหลับตา พุบลงบนไหล่ของหรวนหมิงจื่อหลับไปแล้ว

“...” หรวนหมิงจื่อตกตะลึงอยู่ครู่หนึ่ง ยามนี้ถึงได้สติ กลับมา

คงไม่ใช่กระมัง

หลับไปแล้วหรือ

แต่คนผู้นี้ มือทั้งสองยังโอบเอวนางเอาไว้แน่น...

หรวนหมิงจื่อรู้สึกจนปัญญา ได้แต่เรียกเบาๆ ว่า
“หวนไปอวี”

ไม่มีใครตอบรับ

“หวนไปอวี”

หรวนหมิงจื่อเรียกเสียงดังขึ้นเล็กน้อย แต่ก็ไม่กล้าใช้
เสียงดังเกินไป

หากทำให้ฉี่หนึ่งตกใจตื่น เปิดประตูออกมาเห็นภาพนี้
หรวนหมิงจื่อก็ไม่รู้จะอธิบายกับเขาอย่างไร...

หวนไปอวีนอนหลับสนิท ไม่มีความเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย

หรวนหมิงจื่อสูดลมหายใจเข้าลึก ปล่อยให้หวนไปอวี
นอนอยู่บนไหล่ของตนอย่างจนปัญญา นางค่อยๆ เงยหน้ามอง
ดวงจันทร์ที่ส่องสว่างอยู่บนฟ้า แล้วถอนหายใจเบาๆ ว่า
“นี่เรื่องอะไรกันเนี่ย...”

ทว่ายามนี้ อีกรปากของกำแพง มีองค์กรค์คนหนึ่งกำลัง แอบซุ่มอยู่นอกกำแพงเงียบๆ เอ่ยปากถามจิ้นซานหยวนที่อยู่ข้างๆ โดยไม่มีเสียงว่า “...ใต้เท้าจิ้น พวกเราควรพาฝ่าบาท กลับจวนหรือไม่ขอรับ”

ฝ่าบาทของพวกเขาตี้มเหล่าเป็นเพื่อนจิ้งคังอ่อง ตอนแรกก็ตี้มแค่จอกสองจอก แต่ปรากฏว่าจิ้งคังอ่องกลับตี้มหลาย ถ้วยจนเมา เริ่มรังตัวฝ่าบาทของพวกเขารำลึกถึงเหตุการณ์ในสนามรบ จากนั้นก็ร้องไห้พรวดเพื่อถึงอาหลิวที่จากไป บนโลกนี้ไม่มีแม่นางคนใดที่ร่วมรบปกป้องประเทศเคียงบ่าเคียงไหล่กับเขาได้อีกแล้ว...

ทำให้ฝ่าบาทของพวกเขาอัศจรรย์ใจ ในมือก็ยกจอกเหล้าตี้มเข้าไปไม่น้อย

รองจวนพวกเขาได้สติกลับมา ฝ่าบาทของพวกเขาก็ตี้มไปแล้วไม่น้อย ดูท่าที่ยังนั่งมีสติอยู่ ลำตัวตรงเหมือนสนต้นใหญ่ที่ตระหง่านท่ามกลางพินหิมะ แต่สายตากลับเลื่อนลอยกว่ายามปกติ

ยามนั้นจิ้นซานหยวนก็รู้ได้ทันทีว่า แยกแล้ว ฝ่าบาทของ
พวกเขามาแล้ว

ปกติการควบคุมตนเองของฝ่าบาทสูงมาก ไม่ค่อยเม
นาจะเป็นเพราะเรื่องในวันนี้ทำให้เขาอารมณ์ไม่ดีจึงดื่มไปหลาย
ถ้วย

รอนจิ้งคังอ่องตี้มจนฟูบหลับลงไป ก็เห็นฝ่าบาทของ
พวกเขาลุกขึ้นมาใช้วิชาตัวเบาทะยานข้ามกำแพงจวนจิ้งคังอ่อง
ออกมา

จิ้นซานหยวนและองครักษ์อีกคนที่ชื่อว่าหลินสื่อซานตก
ใจจนเหงื่อตก รีบตามฝ่าบาทออกมา

ปรากฏว่าก็เห็นฝ่าบาทของพวกเขาตรงไปยังทิศทาง
หนึ่งด้วยความคุ่นชิน

ทิศทางของถนนเส้นนั้น คล้ายว่าฝ่าบาทของพวกเขา
มาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน คุ่นชินอย่างยิ่ง

เดิมที่จิ้นซานหยวนยังงงว่า ฝ่าบาทของพวกเขา
จะไปทีใด

จนกระทั่งฝ่าบาทของพวกเขาขึ้นไปยังหลังคาบ้านที่อยู่บนถนนเส้นหนึ่ง จินซานหยวนก็รับรู้ได้ทันทีว่า ถนนเส้นนี้ไม่ใช่ที่ตั้งของบ้านแม่นางหรววนที่ซูอี่เจินเคยพูดกับเขาหรือ

จินซานหยวนรู้สึกหมดคำพูด ปกติฝ่าบาทของพวกเขาเป็นคนเย็นชาพูดน้อย แต่พอเมาก็ชื่อตรงต่อใจตนเอง คิดไม่ถึงว่าจะรีบไปที่บ้านของแม่นาง

เฮ้อ ช่างทำให้คนสับสนเสียจริง

เรื่องภายหลังพิสูจน์แล้วว่าเขาคิดถูก

ฝ่าบาทของเขา ตั้งแต่กระโดดลงจากกำแพง ก็เข้าไปกอดแม่นางหรววนไว้ในอ้อมอกทันที

ยามนั้นเขากับหลินสื่อซานแทบจะตกจากกำแพง

ฝ่าบาทของพวกเขา มีอนาคตแล้ว!

จินซานหยวนกับหลินสื่อซานหลบอยู่ตรงมุมกำแพงทั้งสองสบตากัน อารมณ์ซับซ้อนยิ่ง

ยามนี้เห็นฝ่าบาทของพวกเขาค่ายจะหลับไปแล้ว
หลินสื่อซานคิดว่าจะปล่อยให้ฝ่าบาทของพวกเขานอนทับแม่
นางหรววน หลับไปตรงลานบ้านก็คงไม่ได้

หากไม่สบายจะทำอย่างไร

แน่นอนว่าต้องพาตัวฝ่าบาทของพวกเขากลับไป!

หลินสื่อซานยังคิดว่าตนเองเป็นลูกน้องที่รอบคอบเอาใจ
ใส่ แต่ปรากฏว่าพอลืมว่าต้องพาฝ่าบาทกลับไปหรือไม่ ก็เห็น
หัวหน้าอย่างจิ้นซานหยวนมองเขาด้วยสายตาหมดคำพูด

หลินสื่อซาน “...”

ไม่ใช่สิ ไ้เท้าจิ้น สายตาอะไรของท่าน

จิ้นซานหยวนกดเสียงต่ำถามว่า “เจ้าไม่มีสตรีที่ชอบ
พอกันไซ้หรือไม่”

หลินสื่อซาน “...”

ไม่ใช่สิ ไ้เท้าจิ้น นี่คำถามอะไรของท่าน

จิ้นซานหยวนเหมือนจะได้คำตอบจากปฏิกิริยาของ
หลินสื่อซาน เขาพยักหน้าอย่างเข้าใจ “มิน่าเล่า”

หลินสื่อซาน “...”

ไม่ใช่สิ ไต้เท้าจิ้น คำว่ามิน่าเล่าของท่าน หมายความว่า
อะไร!

คงเพราะสีหน้าของหลินสื่อซานแสดงออกอย่างชัดเจน
จิ้นซานหยวนจึงตบ่าของหลินสื่อซาน “ไม่เป็นไร ไม่มีสตรีที่
ชอบก็ไม่ใช่เรื่องน่าอาย ข้าขอพูดเรื่องหนึ่ง คินนี้ไม่ว่าอย่างไร
ห้ามพาฝ่าบาทกลับไปเด็ดขาด เข้าใจหรือไม่ เข้าใจที่ข้าสื่อ
หรือไม่”

หลินสื่อซาน “...อันที่จริง ก็ไม่ค่อยเข้าใจ”

จิ้นซานหยวนพยักหน้า แสดงว่าเข้าใจ “เพราะฉะนั้น
เจ้าจึงไม่มีสตรีที่ชอบพอกัน”

“...” หลินสื่อซานแทบอยากจะร้องไห้ เหตุใดไต้เท้าจิ้น
ถึงได้เอาแต่พูดเรื่องที่เขาไม่มีสตรีที่ชอบพอ

จินซานหยวนฟังกำแพงด้านนอก มองดวงจันทร์เหนือ
ศีรษะอย่างช้า ๆ “เจ้าไม่ต้องคิดมาก รออยู่ข้างนอกก็พอแล้ว”

...

หวนไปอวี่ตื่นขึ้นมาจากอาการเมาค้าง แม้ร่างกาย
จะแข็งแรง ความเมาไม่ได้มีผลต่อเขามากนัก แต่อย่างไรเสียก็
ยังรู้สึกไม่สบายตัว

เขาลุกขึ้นนั่งช้า ๆ นวดหว่างคิ้วเพื่อคลายความไม่สบาย

ทันใดนั้น ท่านวดหว่างคิ้วของหวนไปอวี่ก็หยุดชะงัก

เพราะตรงหน้าเขาไม่ไกลเป็นภาพหญิงสาวที่เขาเคยฝัน
ถึงหลายครั้งกำลังหันหลังให้เขา เหมือนในมือจะถือที่คิบบ้าน
เขี่ยเตาถ่าน

“...” หวนไปอวี่ยังไม่ถึงขั้นแยกความจริงกับความฝันไม่
ออก ทว่า...ในชีวิตจริง เขาจะตื่นขึ้นมาแล้วเห็นนางปรากฏตัว
อยู่ในห้องตนเองได้อย่างไร

หลังจากหวนไปอวี่เมาค้าง สมองของเขาก็ราวกับหยุด
ทำงาน ได้แต่นั่งแข็งที่ออยู่บนเตียง ไม่ขยับ

คล้ายหว่านหมิงจื่อจะรู้สึกได้ จึงหันกลับมาก็เห็น
หวนไปอีหนึ่งตัวตรงแข็งที่อยู่บนเตียงที่ห่างออกไปห้าหกก้าว
ไม่ขยับเขยื้อน แม้แต่สายตาก็ยังชะงักไป

ศิวอัยยา

บทที่ 737 ตื่นแล้วหรือ

เตาถ่านด้านหลังที่หรวนหมิงจื่อเพิ่งเติมถ่านลงไปส่งเสียงปะทุ
ดัง ‘เปรี้ยะ’ ขึ้นเสียเบา

เตาถ่านที่เดิมที่เผาแทบทั้งคืนจนใกล้หมด ยามนี้จุดติด
ขึ้นมาอีกครั้ง

ในมือของหรวนหมิงจื่อยังถือที่ค้ำถ่าน สีหน้าเรียบเฉย
เป็นธรรมชาติ เลิกคำขึ้นและถามว่า “ตื่นแล้วหรือ”

หวนไปอวีได้ยินเสียงของหรวนหมิงจื่อ ความทรงจำอัน
น้อยนิดหลังจากเมาเมื่อคืนก็ผุดขึ้นมาในหัว

มือที่วางอยู่ข้างลำตัวของเขากำขึ้นมาอย่างอดไม่ได้
สีหน้าราบเรียบไร้อารมณ์จนแทบจะมีเสียงแตก

...เมื่อคืนเขาทำอะไรลงไป!

เขาถึงกับ...กอดหรวนหมิงจื่อ

ซำยังพูดเรื่องพวกนั้นกับนาง...หากเป็นวันปกติ
ตีให้ตายเขาก็ไม่มีทางพูดออกจากปาก

เขา...

หวนไปเอวี่รีบเลิกผ้าห่มออก แล้วลุกพรัดขึ้นมา

หรวนหมิงจื่อตกใจกับท่าทางของเขา นางถอยหลังไป
ก้าวหนึ่งและถือที่คียบถ่านไว้ตรงหน้าตามสัญชาตญาณ
“ท่านจะทำอะไร”

พอเห็นท่าทางตามสัญชาตญาณของหรวนหมิงจื่อ
หวนไปเอวี่ก็ยิ่งรู้สึกว่าร่างกายแข็งทื่อไปแล้ว

เมื่อคืนเขาล่วงเกินหรวนหมิงจื่อ ดูหรวนหมิงจื่อยามนี้
ระแวงเขาถึงขนาดนี้แล้ว...

“ขอโทษ...” หวนไปเอวี่เอ่ยด้วยเสียงแหบแห้ง แต่ก็ยัง
แข็งทื่อ “เมื่อคืนข้าเมา”

หรวนหมิงจื่อเบิกตากว้าง โมโหจนอยากหัวเราะ คนผู้นี้
หมายความว่าอะไร

นางอุตสาห์เห็น้อยลากเขามาบนเตียง ซ้ำยังตื่นมาแต่เช้าเพื่อมาเติมถ่านให้เขาน้ำอีก ไม่ได้ทำไปเพื่อจะมาฟังประโยคนี!

หรวนหมิงจื่อโมโหอยู่ในใจ แต่ไม่ได้แสดงออกทางสีหน้า นางเอ่ย “อ้อ” เสียงเนิบช้า จากนั้นก็วางที่คียบถ่านไว้ข้างกาย ดึงเตียง แล้วเดินไปข้างหน้าหนึ่งก้าว

หวนไปเอวีกลับทำตัวประหนึ่งเจตศัตรู ถอยไปก้าวหนึ่ง เขาเกรงว่าจะโดนตัวหรวนหมิงจื่ออีก

หรวนหมิงจื่อโมโหกับกระทำของชายसारเลวคนนี้จนอยากจะหัวเราะ พอเมาก็วิ่งมากอดนาง มาตามหึงหวงเรื่องเชือกถัก บอกว่าคนอื่นมีแล้วเหตุใดเขาไม่มี ซ้ำยังบอกว่าไม่ได้อยากเป็นสหายกับนาง ไม่อยากเอานางเข้ามาเกี่ยวอะไรอีก

แต่พอตื่นขึ้นมา ก็มีท่าทีคล้ายไม่ยอมรับผิดชอบคำพูดพวกนั้น...

ไม่ใช่ชายसारเลวแล้วจะเรียกว่าอะไร!

सारเลวจริง ๆ!

ยามนี้หรวนหมิงจื่อไม่อยากเห็นหน้าหวนไปอีกรึอีก ในใจของนางสับสนุนววย นางซึ่งประตุแล้วเอ่ยอย่างอารมณ์เสียวว่า “ได้ ในเมื่อฝ่าบาทตื่นแล้ว ดูท่าฝ่าบาทก็หลบช้าอย่างกับช้าเป็นงูสรพิษ เช่นนั้นก็รีบๆ ไปเถิด”

หวนไปอีกรึอ้าปาก แต่กลับไม่ได้พูดอะไร

มือที่อยู่ข้างลำตัวกำหมัดเบาๆ

เขามองหรวนหมิงจื่ออยู่นาน เห็นได้ชัดว่านางกำลังโมโหไม่อยากเห็นหน้าเขา ขณะที่ก้มหน้าลงก็มองเห็นวงของข้างๆ

สุดท้ายหวนไปอีกรึก็ไม่ได้พูดอะไร เลิกฝ่าม่านขึ้นแล้วเดินออกไป

ออกไปทั้งอย่างนั้นจริงๆ หรือ

หรวนหมิงจื่อยืนอยู่ในห้อง โมโหจนอยากจะหัวเราะ

ชายสารเลวยังพูดว่า ‘ไม่อยากเอานางเข้ามาเกี่ยว’ อะไรนั่น พูตราวกับตนเองแบกรับอะไรที่ไม่อยากให้นางเดือดร้อน แต่เขาเคยถามนางบ้างหรือไม่

หรวนหมิงจื่อโมโห หันกลับมาหยิบหมอนที่หวนไปอวี นอนก่อนหน้านี้แล้วชกใส่แรงๆ ครั้งหนึ่ง ก่อนที่จะดำแบบไม่มีเสียงว่า ซายसारเลว

ยามนี้เอง ซายसारเลวอย่างหวนไปอวีแบกหน้า ไร่อารมณ์เดินออกมาจากประตูห้องหลักของหรวนหมิงจื่อ ก็เห็นว่าประตูห้องที่อยู่ข้างๆ บานหนึ่งส่งเสียงดัง พอประตูถูก ผลักออก ฉี่หนึ่งก็กำลังขยี้ตาเดินออกมา เห็นได้ชัดว่ากำลังจะไปตักน้ำอุ่นมาล้างหน้า

ฉี่หนึ่งเจอกับหวนไปอวีพอดี เขาตกตะลึงจนเกือบจะทำ กะละมังในมือตกลงพื้น

เขาไม่ได้มองผิดใช้หรือไม่ เข้าตรูขนาดนี้ ฝ่าบาทเฟิงชิน อ๋องผู้นี้มาทำอะไรที่บ้านหลังเล็กของพวกเขา

ฉี่หนึ่งค่อนข้างสงสัย แต่ก็รู้สึกระแวง ยังไม่ทันที่เขาจะถามอะไร หวนไปอวีก็หันมาพยักหน้าทางเขาและสาวเท้าก้าวใหญ่ออกไป

ฉี่หนึ่งอ้าปากค้างมองฝ่าบาทผู้นี้ ใช้วิชาตัวเบาทะยานข้ามกำแพงออกไปกลางลานบ้านขณะที่ฟ้ายังไม่สว่าง

ข้ามกำแพง...ไปแล้ว...

นี่หนึ่งตกตะลึงไปครู่ใหญ่ก็ยังไม่ได้สติกลับมา

ไม่ใช่สิ นี่เกิดเรื่องอะไรกัน

...

ยามนี้เอง จินซานหยวนกับหลินสื่อซานที่เฝ้าอยู่ข้างนอก ทั้งคืนก็เห็นฝ่าบาทของพวกเขาเป็นกำแพงบ้านของแม่นาง ออกมาด้วยสภาพที่ถือว่าเสื้อผ้าเรียบร้อย

“...” สีหน้าของจินซานหยวนดูวิตโรยเล็กน้อย

เขายอมทนหนาวรออยู่ด้านนอกทั้งคืน เพื่อรอการ ทะยานข้ามกำแพงนี้แหละหรือ

ฝ่าบาท ไม่ใช่ซ้ำว่า แม้แต่ประตูหลักของบ้านหญิงสาว ท่านก็ไม่กล้าเดินหรือ

อ่อนเกินไปแล้ว...

แน่นอนว่าสุดท้ายคำพูดนี้จินซานหยวนไม่มีทางเอ่ย ออกไป

เขารุดไปข้างหน้า กำหมัดคารวะโดยไม่ส่งเสียง

พอหวนไปอวีเห็นวาลูกน้องของตนเฝ้าอยู่นอกกำแพง
ทั้งคืน สีหน้าที่เดิมทีก็ไร้อารมณ์อยู่แล้วก็ยิ่งแข็งกระด้างกว่าเดิม

จันซานหยวนเห็นสีหน้าเช่นนี้ของฝ่าบาทก็รีบเอ่ยเสียง
เบาว่า “...เมื่อวาน ฝ่าบาทนอนหลับฟูบไปบนบ่าของแม่นาง
หรววน ช้าหน่อยกลัวว่าหากรุดเข้าไปจะทำให้แม่นางหรววน
ตกใจ...”

อย่างน้อยก็ถือเป็นคำอธิบายอย่างหนึ่ง

ทว่าพอหวนไปอวีได้ยืนยันว่าตนเองฟูบหลับไปบนบ่าของ
หรววนหมิงจื่อ ก็พูดอะไรไม่ออกอยู่นาน

จันซานหยวนก้มหน้าคิดเงิบๆ สีหน้ายามนี้ของฝ่าบาท
หากจะใช้คำมาบรรยายก็คงจะราวกับ...ถูกฟ้าผ่า

ห้องฟ้าค่อยๆ สว่าง ตรอกเล็กๆ แห่งนี้อาจมีคนสักจอร์ได้
เสมอ จันซานหยวนรู้สึกว่หากพวกเขาที่ยืนอยู่ตรงนี้ต่อก็คง
ไม่เหมาะะนัก

เขากระแอมเบา ๆ เสียงหนึ่ง ถามหวนไปอวีว่า “ฝ่าบาท
พวกเรากลับจวนกันหรือไม่”

หวนไปอวีพยักหน้าช้า ๆ “ไปกันเถิด”

เขาไม่ยากให้หรวนหมิงจื่อต้องพัวพันกับเรื่องพวกนั้น

ในเมื่อตัดสินใจแล้ว ยามนี้จะมาลังเลให้ได้อะไร

...

รอนจนวนไปอวีก็กลับจวนก็ได้ยินองครักษ์ที่จวนมา
รายงานอย่างระมัดระวัง บอกว่าเมื่อคืนมีพระราชโองการจาก
ตำหนักหลวงเฟิงให้เขาเข้าวัง

หวนไปอวีได้ยินพระราชโองการก็ไม่ได้เงยหน้าขึ้นมา
ราวกับไม่ได้ยินคำสั่งที่มาจากเสด็จแม่ของตน

พอเขาออกมาจากบ้านของหรวนหมิงจื่อ ก็กลับมา
มีท่าทางเย็นชาเหมือนวันปกตืออย่างรวดเร็ว

เพียงแต่ยามนี้ สีหน้าเขาก็ดูเย็นชากว่าเดิมหลายเท่า

จินซานหยวนรู้ว่า ฝ่าบาทของพวกเขาจะเข้าวัง จึงเอ่ยเสียงเบาว่า “ฝ่าบาท ก่อนหน้านี้เป็นซู้อีเงินที่เข้าวังพร้อมท่าน แต่ช่วงนี้ซู้อีเงินไม่อยู่ จะให้ข้าน้อยเข้าวังพร้อมท่านหรือไม่”

หวนไปเอวีมองจินซานหยวนครั้งหนึ่ง แล้วเรียบๆ ว่า “ไม่จำเป็น ข้าไปเองได้”

จินซานหยวนรู้ว่าฝ่าบาทเห็นใจที่เขารออยู่ข้างนอกทั้งคืน จึงกำมือคารวะไม่ได้พูดอย่างอื่น และตอบรับว่า “พะยะค่ะ” เสียงหนึ่ง

“ออกไปเถิด” หวนไปเอวีเอ่ยเรียบๆ

“พะยะค่ะ” คนที่อยู่ในห้องต่างทยอยออกไป

เพียงแต่ตอนจินซานหยวนออกไปก็อดมองแผ่นหลังของฝ่าบาทที่ยืนนิ่งไม่เคลื่อนไหวไม่ได้ รู้สึกว่าแผ่นหลังนั้นดูคล้ายจะเดี๋ยวตายอย่างบอกไม่ถูก

หลังจากหวนไปเอวีอาบน้ำเสร็จก็เลือกชุดคลุมตัวยาวตามใจมาชุดหนึ่ง ปกติเขาก็ไม่มีนิสัยที่ต้องให้คนมารับใช้ พอรวบผมด้วยตนเองเสร็จก็ถือกระบี่เดินเข้าวัง

กระบี่ของเขาเป็นของที่ฮ่องเต้หย่งอันอนุญาตให้ใช้เป็น
กรณีพิเศษ สามารถพกเข้าวังได้

ระหว่างทางเข้าวัง

แม้เมื่อวานจะมีหิมะตกหนัก แต่ยามนี้ทางเดินเข้าวัง
ก็ถูกบรรดาขันทีนางในทำความสะอาดจนเรียบร้อยแล้ว

หวนไปอวี๋ยิ้มเยาะในใจ

เช่นนี้ก็สามารถหลบเกลื่อนความสกปรกที่ฝังลึกในวังได้
แล้วหรือ

บทที่ 738 เจ้ามาแล้ว

หวนไปอวีเดินผ่านทางเดินยาวในวัง แล้วหยุดฝีเท้าอยู่หน้า
ตำหนักหลวนเฟิงอันหรรุหราโอ้อ่า

บรรดาองค์รักษ์ที่เฝ้าอยู่หน้าประตูวังการวะหวนไปอวี
“การวะฝ่าบาทเฟิงชินอ่อง”

หวนไปอวีพยักหน้าเล็กน้อยถือเป็นการตอบรับ

บรรดาองค์รักษ์ต่างรู้นิสัยของหวนไปอวีดี รีบหลีกทาง
เป็นสองฝั่งให้เข้าไปในประตูวังสูงตระหง่าน

หวนไปอวีก้าวข้ามธรณีประตูสูงตรงประตูวัง

ในวังมีนางกำนัลกลุ่มหนึ่งกำลังเดินถือเสื้อผ้ามาเป็นแถว
พอเห็นหวนไปอวี แต่ละคนก็กลั้นหายใจถอยหลังไปสองข้าง
ทาง ถือเสื้อผ้ายอบกายการวะหวนไปอวี

หวนไปอวีสาวเท้าเดินผ่านไปอย่างรวดเร็ว

กระทั่งหวนไปอวีเดินผ่านไปแล้วพักใหญ่ นางกำนัล
ชี้ตลาดเหล่านั้นถึงกล้าค่อยๆ ถือเสื้อผ้าพยุงตัวลุกขึ้นมา

ในวัง ไม่ว่าจะเป็นตำหนักอื่นๆ หรือตำหนักหลวงเฟิ่ง
ของพวกนาง ต่างก็ไม่กล้าละเลยชินอ่องเพียงคนเดียวของตำซิ่ง
อย่างฝาบาทเฟิ่งชินอ่องผู้นี้

ขณะที่หวนไปอวีเดินเข้าไปยังตำหนักข้างของตำหนัก
หลวงเฟิ่ง ก็เห็นหญิงวัยกลางคนสวมเสื้อผ้าสีสันเรียบง่าย
บนศีรษะไร้ซึ่งเครื่องประดับกำลังฝึกเขียนหนังสืออยู่ริมหน้าต่าง

หากไม่มีคนบอก คงไม่มีผู้ใดคิดว่า หญิงที่แลดูเรียบง่าย
ผู้นี้กลับเป็นหนึ่งในสองไทเฮาที่มีฐานันดรสูงสุดในราชวงศ์ตำซิ่ง
ไทเฮาตระกูลไปแห่งตำหนักหลวงเฟิ่ง

หวนไปอวียืนอยู่ด้านข้าง มองไทเฮาไปเขียนหนังสือด้วย
สีหน้าราบเรียบ

จนกระทั่งไทเฮาไปเขียนเสร็จแผ่นหนึ่ง นางจึงวางพู่กัน
ลงบนแท่นตั้งพู่กันทรงภูเขายามนี้หวนไปอวีถึงได้เอ่ยเรียกด้วย
สีหน้าเย็นชว่า “เสด็จแม่”

ไทเฮาไปมองหวนไปอีกรอบหนึ่ง แม่นางจะสวมใส่เสื้อผ้า
เรียบง่ายธรรมดา ทว่าก็ยังปกปิดความงามของนางไว้ไม่มิด

ใบหน้าเรียบเฉยเย็นชาของมารดาบุตรเหมือนกันมาก

ไทเฮาไปเอ่ยเรียบๆ ว่า “เจ้ามาแล้วหรือ”

หวนไปอวี “พะยะค่ะ”

ไทเฮาไปรับผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งมาจากแม่นมที่อยู่ข้างๆ
เช็ดมือพลางเดินไปทางห้องอุ่นที่อยู่ด้านข้าง “เจ้ามานี่”

หว่างคิ้วของหวนไปอวีไม่ได้กระตุกใดๆ เดินตามไทเฮา
ไปเข้าไปยังห้องอุ่น เหล่าแม่นมและนางในที่ติดตามไทเฮาไป
มาตลอดก็รอกหน้าห้องอุ่นอย่างรัฐธรรมเนียม

ในห้องอุ่นนี้มีเพียงแต่ไทเฮาไปกับหวนไปอวีสองมารดา
บุตร

ทว่าสีหน้าของไทเฮาไปยังคงเรียบเฉยเช่นเดิม นางนั่ง
ตัวตรงฟังแก้อี้ ไม่ได้มองหวนไปอวีแม้แต่บ่อย พลางเอ่ยด้วย
เสียงราบเรียบว่า “รู้หรือไม่ว่าข้าเรียกเจ้ามาด้วยเหตุใด”

หวนไปอวีตออบเรียบๆ “ไม่ทราบพะยะค่ะ”

ไทเฮาไปมองต่ำลง สีหน้าไม่ได้มีร่องรอยความสุขเมื่อได้พบบุตรชายเพียงคนเดียวแม้แต่น้อย สีหน้าของนางราบเรียบเสียงก็ราบเรียบเช่นเดียวกัน “ไม่รู้เป็นดีที่สุด แสดงว่าเจ้ายังไม่ไต่ยื่นมือเข้ามายาวเกินไป”

หวนไปอวีไม่ได้พูดอะไร ยืนอยู่ตรงนั้นด้วยสีหน้าเย็นชา

สองมารดาบุตรดำดิ่งอยู่ในความเงียบ

ไม่มีผู้ใดเอ่ยก่อน

ผ่านไปพักใหญ่ ไทเฮาไปถึงใต้หลังตา เอ่ยเสียงราบเรียบว่า “อีกสักครู่ไปที่ตำหนักโซ่วอัน ไปคารวะกานซื่อ”

หวนไปอวีที่เงียบมาตลอดเงยหน้าขึ้นมามองไทเฮาไป “เสด็จแม่เรียกเข้ามาเพียงเพราะให้เข้าไปคารวะไทเฮากานหรือ”

ไทเฮาไปสีหน้าไม่เปลี่ยน ดวงตาคู่งามของนางต่อให้ไร้ซึ่งอารมณ์ แต่ก็เหมือนดอกไม้สูงศักดิ์ที่หนึ่งเงียบอยู่ตรงนั้น

นางเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “แน่นอนว่าไม่ใช่ แต่การที่
เจ้าเข้าวังมาแล้ว หากไม่ไปคารวะนางที่ตำหนักโช้วอันก็จะมีคน
นินทาได้”

หวนไปอวีสีหน้าเย็นชา “พวกเขาจะนินทาอะไรก็ปล่อยให้
ไป ข้าไม่สนใจอยู่แล้ว”

ยามนี้ดวงตาของไทเฮาไปมีความโกรธเคืองผ่านเข้ามา
อย่างรวดเร็ว แต่ขณะที่เงยหน้ามองหวนไปอวี ความโกรธเคือง
เหล่านั้นก็หายไปจนหมดสิ้น เหลือเพียงความเป็นชาตังเดิม
“การอยู่ในวัง จะไม่สนใจเรื่องพวกนี้ไม่ได้ ต่อให้ยามนี้เจ้าออก
จากวัง เจ้าก็ยังถูกตำหนักนี้ขังเอาไว้อยู่”

หวนไปอวีหมดคำพูด

มารดาบุตรกลับเข้าสู่ความเงียบไม่พูดจาอีกครั้ง

ไม่รู้ว่าผ่านไปนานเท่าใด ไทเฮาไปคล้ายจะยอมอ่อนข้อ
ลง นางถอนหายใจเบาๆ ท่ามกลางห้องอุ่นที่เงียบสงัดราวกับ
สุสาน

หวนไปอวียังคงมีสีหน้าราบเรียบไร้อารมณ์

“เจ้าควรแต่งงานได้แล้ว” ไทเฮาไปเงยหน้ามองหวนไปอวี คล้ายจะลืมการถอนหายใจเมื่อครู่ นางเอ่ยด้วยเรียบๆ ว่า “องค์ชายต้าซิงอายุสิบหกก็เริ่มเลือกพระชายาแล้ว เจ้า...ถ่วงเวลามานานเกินไปแล้ว”

พอพูดถึงเรื่องแต่งงาน สีหน้าที่ราบเรียบมาตลอดของหวนไปอวีก็แตกต่างกันไปจากเดิมอย่างเห็นได้ชัด

หว่างคิ้วของเขายิ่งเย็นชา ถึงขนาดในดวงตาเย็นชาคู่หนึ่ง สาดประกายเคร่งขรึมออกมา

“ข้าไม่แต่งงาน” เสียงของเขาราวกับหิมะที่ทับถมอยู่บนภูเขาหิมะมานานหลายปี แค่ได้ฟังในใจไทเฮาไปก็สัมผัสได้ถึง ความหนาวเหน็บ

ไทเฮาไปจ้องชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ที่อยู่ตรงหน้า นี่คือนุตรชายเพียงคนเดียวของนาง

“เพราะเหตุใด” ไทเฮาไปคล้ายจะเหนื่อยล้าอย่างยิ่ง นางยกมือขึ้นมากดหว่างคิ้วของตนเอง “หลายปีมานี้ เจ้าเอาแต่บอกว่าจะไม่แต่งงาน อย่างน้อยก็ต้องมีเหตุผลสิ เพราะอะไร”

หวนไปอวีไม่พูดอะไร ในใจกลับคิดอย่างเป็นชาว่า เพราะอะไรถึงไม่ยอมแต่งงาน ในใจเสด็จแม่น่าจะรู้ดี

ไทเฮาไปเห็นหวนไปอวีมีท่าทางเหมือนไม่อยากคุยด้วย นางไม่ได้โมโห เพียงแต่รู้สึกเหนียวล้าเหลือเกิน นางฟังพนักงานี่ที่อยู่ด้านหลังแล้วเอ่ยด้วยเสียงราบเรียบดังเดิมว่า “เจ้าต้องคิดให้ดี หากข้าเลือกให้เจ้าก็ยังคงทำตามความปรารถนาของเจ้าได้บ้าง...หากเจ้าปฏิเสธ ผู้อื่นยัดเยียดคนที่เจ้าปฏิเสธไม่ได้ เจ้าจะอย่างไร”

หวนไปอวีเอ่ยอย่างเย็นชา “พวกเขาขัดเยียดข้าจำเป็นต้องรับไว้หรือ ถึงอย่างไรพวกเขาคงไม่บังคับให้ข้าแต่งงานกับคนตายหรอก”

มือของไทเฮาไปค่อยๆ พยุ่งเก้าอี้ขึ้นมาช้าๆ หลังมือมีเส้นเอ็นผุดขึ้นมา นางมองหวนไปอวี “เจ้ารู้หรือไม่ว่าข้าขวางคนให้เจ้ามากเท่าใดแล้ว”

“เสด็จแม่ก็ขัดเยียดคนมาให้ข้าไม่น้อยเช่นกัน” หวนไปอวีเอ่ยอย่างเย็นชา “ข้าไม่ได้รู้สึกว่ามีที่ใดไม่เหมือนกัน”

ไทเฮาไปกุมมือจับเก้าอี้แน่น

ผ่านไปครู่ใหญ่ นางถึงค่อยๆ คลายมือและปล่อยให้
ตนเองพึงพนักเก้าอี้ต่อไป

ครู่หนึ่งนางถึงเอ่ยขึ้นอย่างราบเรียบว่า “ก่อนปีใหม่ จะมี
คณะทูตจากชายแดนตะวันตกมาที่นี่ ถึงยามนั้นพวกเขาจะพา
องค์หญิงแห่งชายแดนตะวันตกมาสานสัมพันธ์กับตำซิ่ง เจ้าเป็น
คนฉลาด เจ้าว่า ผู้ใดน่าจะได้แต่งงานกับองค์หญิงแห่งชายแดน
ตะวันตกผู้นั้นที่สุด”

หวนไปอวีไม่พูดอะไรอยู่นาน

“ไม่มีผู้ใดบังคับให้ข้าทำเรื่องที่ไม่อยากทำได้” หวนไปอวี
เอ่ยอย่างเย็นชา “ข้าจะไม่แต่งงานกับผู้ใดทั้งนั้น”

ผ่านไปครู่หนึ่ง เสียงของหวนไปอวีก็เย็นชากว่าเดิม
“เสด็จแม่ เพียงแต่ เรื่องทางการทหารพวกนี้ ท่านรู้มาจากที่ใด”

ไทเฮาไปกลับไม่อยากสนใจหวนไปอวี นางมองต่ำลง
สีหน้าเรียบเฉยเย็นชา

หวนไปอวีก็ไม่ได้อยากถามอะไรจากปากไทเฮาไป

ต่อให้นางไม่พูด เขาก็รู้

หวนไปอวี้นิ่งอยู่ที่เดิม ก่อนจะหันตัวเดินจากไป

เสียงของแม่นมดังเข้ามาจากด้านนอกห้องอุ่นด้วยความ
ลนลาน “...ฝ่าบาท ไปเช่นนี้เลยหรือเพคะ”

ตามมาด้วยเสียงเย็นชาของหวนไปอวี “ไปแล้ว”

เหมือนแม่นมอยากจะพูดอะไรต่อ แต่พอได้ยินเสียงฝีเท้า
ที่ตั้งจากด้านนอกก็รู้ได้ทันทีว่าหวนไปอวีเดินไปไกลแล้ว

ผ่านไปครู่หนึ่ง ม่านในห้องอุ่นขยับ แม่นมที่ดัก
หวนไปอวีอยู่ด้านหน้าเดินหน้ากลัดกลุ้มเข้าไปในห้องอุ่น ก็เห็น
ไทเฮาไปนั่งฟังเก้าอี้ไม่พูดอะไร ถอนหายใจอยู่เจี๊ยบ ๆ

บทที่ 739 ข้าปฏิเสธการแต่งงานเพราะเจ้า

หลังจากเห็นหวนไปอีวี่ป็นข้ามกำแพงไปต่อหน้าต่อตาสีหน้าของฉีหนิงก็ประหลาดใจอย่างยิ่ง

เขาถึงขั้นสงสัยว่า เมื่อครู่เป็นเพราะตนเองยังไม่ตื่นจึงทำให้เกิดภาพลวงตาเช่นนี้หรือไม่

ปรากฏว่าไม่นาน เขาก็เห็นหรวนมิงจื่อเปิดประตูห้องหลักบานหน้าออกมาด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

“...” สีหน้าของฉีหนิงเต็มไปด้วยความมึนงง “หิมจื่อเมื่อครู่เหมือนข้าจะเห็นคุณชายหวน...”

สีหน้าของหรวนมิงจื่อไม่เปลี่ยน นางส่งเสียง “อ้อ” ตอบกลับอย่างราบเรียบว่า “เจ้าดูไม่ผิดหรอก เมื่อวานเขาเมา ข้าก็แค่มีน้ำใจให้เขาอยู่คืนเดียวเท่านั้น...ไม่ต้องสนใจชายसारเลวนั้นหรอก”

“ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้...” ฉีหนิงพยักหน้า แต่กลับรู้สึกคล้ายว่ามีบางอย่างผิดปกติ

เขาถูกคำว่า ‘ชายसारเลว’ ที่ออกมาจากปาก
หรววนหมิงจื่อตึงดูดความสนใจ เขาตกใจจนสุดลมหนาวเข้าไป
เฮือกหนึ่ง

“หมิงจื่อ เหตุใดท่านถึงเรียกคุณชายหวนว่า...”

คำนั้น เขาพูดไม่ออก

หรววนหมิงจื่อหัวเราะอย่างเย็นชา แล้วเอ่ยต่อว่า
“เพราะเขาเป็นชายसारเลวอย่างไรเล่า!”

ฉีหนึ่ง “...”

“ไม่ต้องสนใจเรื่องนี้หรอก” หรววนหมิงจื่อรวบผมอย่าง
ลวกๆ “ข้าเดาว่าอีกไม่กี่วันซึ่งอีกก็จะมาถึงแล้ว ยามนี้ถนนจู่เฟิง
ยังถูกปิดอยู่ สิ้นค้าพวกนั้น อย่างน้อยก็ต้องหาที่วาง” นางอด
ถอนหายใจอีกครั้งไม่ได้ “ทางนั้นล้วนเป็นอสังหาริมทรัพย์ของ
เรา โดยเฉพาะลานด้านหลังโรงน้ำชา นั่น ดูแล้วเหมาะทำเป็นโรง
เก็บของมาก น่าเสียดายจริงๆ”

ซึ่งนี่เป็นชื่อของผู้ดูแลที่ดูแลทางฝั่งฉงหย่า

พอพูดถึงชิงอี ฉีหนึ่งก็นึกถึงจดหมายชู้ๆ ที่ผู้ดูแล
จนหายานี้เขียนมาครั้งก่อน

ตัวอักษรเช่นนี้ ผู้ดูแลชิงอีผู้ี้ยังมีหน้าเขียนมันลงบน
กระดาษอีกหรือ

ช่างเข้าใจยากเสียจริง

“อืม...” ฉีหนึ่งครุ่นคิดแล้วเอ่ยว่า “เช่นนั้นคงทำได้เพียง
เก็บของในห้องเก็บของไปก่อน”

หรวนหมิงจื่อก็คิดเช่นนี้ นางเงยหน้ามองกลุ่มเมฆที่ลอย
อยู่บนฟ้า “วันนี้น่าจะอากาศดี ไม่มีธุระอื่น วันนี้มีผู้พวกเรามา
เก็บของในห้องนั้นกันเถิด”

ทั้งสองเป็นคนประเภทคิดแล้วลงมือทันที

หลังจากกินอาหารเข้าเสร็จ ก็ถกแขนเสื้อเริ่มเก็บกวาด
ของที่อยู่ในห้องเก็บของ

เนื่องจากพวกเขาเพิ่งเข้ามาอยู่ไม่นาน ของจึงยังไม่มาก
จัดเก็บง่าย

ขณะที่กำลังเก็บของจนร้อน จู่ๆ ก็มีเสียงเคาะประตูดังมาจากด้านนอก

ฉีนิงหยิบผ้าขึ้นมาเช็ดมือพลางถามว่า “ผู้ใดกัน”

เสียงด้านนอกตอบกลับว่า “คุณชายผู้ เป็นข้าเอง ถ้าแก่โรงเตี๊ยมกุยไหล”

ฉีนิงกับหรวนหมิงจื่อสบตากัน

เสียงนี้ไม่มีผิด เป็นถ้าแก่โรงเตี๊ยมกุยไหลจริงๆ

แต่อยู่ดีๆ ถ้าแก่จะทำอะไรที่นี่

หรวนหมิงจื่อทำปากว่า ‘ข้าจะออกไปดู’

นางหยิบผ้ามาเช็ดมือ แล้วเดินออกไปนอกประตูบ้าน

ฉีนิงไม่ค่อยวางใจจึงเดินตามหลังหรวนหมิงจื่อไปที่หน้าประตูพร้อมกัน

หรวนหมิงจื่อเปิดประตูเป็นช่องเล็กๆ ด้วยความระวังพอเห็นว่าคนที่ยืนอยู่หน้าประตูเป็นถ้าแก่โรงเตี๊ยมกุยไหลจริงและไม่ได้มีคนอื่นมาด้วย ยามนี้นางถึงวางใจเปิดประตูครึ่งบาน

ออก และเชิญถ้าแกโรงเตี้ยมกุยไหลเข้ามา “ถ้าแกมาที่นี่มีธุระอะไรหรือ เข้ามาดื่มชาร้อนสักถ้วยก่อนหรือไม่”

ถ้าแกโรงเตี้ยมกุยไหลรีบโบกมือ “ไม่ต้องหรอกๆ วันนี้ที่เข้ามาก็แค่จะมาบอกต่อ พุดเสร็จข้าก็จะกลับแล้ว”

“เชิญถ้าแกว่ามาเถิด”

“เป็นเจ้าของหอให้ถึงที่ถนนฉู่เฟิง” ถ้าแกโรงเตี้ยมกุยไหลลดเสียงต่ำ “คาดว่าน่าจะใช้เงิน หาที่อยู่ตั้งนามในโฉนดที่ดินซื้อขายมาจากคนกลาง พอหาเจอก็บอกข้าให้มาหาแม่นางหรวน เขาบอกว่าอยากจะขายหอให้ถึงฉู่เฟิงให้ท่าน”

ก่อนหน้านี้หรวนหมิงจื่อทยอยซื้อบ้านและที่ดินบริเวณถนนฉู่เฟิงไปเกือบทั้งสิ้นแล้ว

มีก็แต่หอให้ถึงที่เปิดราคาแพงกว่าร้านในละแวกใกล้เคียง ทำราวกับเห็นหรวนหมิงจื่อเป็นคนโง่ แม้หรวนหมิงจื่อคิดจะซื้อที่ดินทั้งหมดเพื่อทำอาณาจักรการค้า แต่นางก็ไม่ใช้คนโง่ที่มีเงินล้นมือ เอาเงินไปให้คนอื่นเปล่าๆ ยามนั้นนางปฏิเสธขายวัยกลางคนที่เรียกตนเองว่าเจ้าของหอให้ถึงไป

คิดไม่ถึงว่ายามนี้ถึงกับหาทางไปตามตัวถึงโรงเตี๊ยมกุยไหล บอกว่าจะขายหอให้ถึงให้ในราคาถูก

หรวนหมิงจื่อกะพริบตาเล็กน้อย คิดถึงสิ่งที่หวนไปอวีเคยบอกนางก่อนหน้า อีกไม่กี่วัน เรื่องของถนนฉู่เฟิงก็จะจบแล้ว

นางเองก็รอดตอนจบของถนนฉู่เฟิงอยู่เหมือนกัน

เพราะฉะนั้น ช่วงที่ประหลาดนี้ เจ้าของหอให้ถึงเกิดอยากจะรีบขายหอให้ถึงทิ้ง จึงนำแปลกใจ

หรวนหมิงจื่อคิดไปคิดมา แต่ก็ไม่ได้ตอบไปตรงๆ “ได้ ข้าจะไปดูก่อน ยังไม่แน่ว่าจะซื้อ แต่แค่ไปคุยกันก่อนก็ได้”

หลังจากนั้นไม่นาน หรวนหมิงจื่อที่แปลงโฉมแล้วกับฉีหนิงก็ได้เดินตามเก้าแก่โรงเตี๊ยมกุยไหลกลับไปยังโรงเตี๊ยมกุยไหล

ผู้ใดจะไปรู้ว่า คนที่เจอที่หน้าประตูโรงเตี๊ยมกุยไหลก่อนกลับไม่ใช่เจ้าของหอให้ถึง แต่เป็นเจียงเฮ่าซางที่กำลังพุงโจวจ้านหมิงเดินเข้าไปยังโรงเตี๊ยม

โจวจำนหมิงเฆมาจนตัวอ่อนปวกเปียก ซ้ำยังเอาแต่ผลักมือของเจียงเฮ่าซางที่พุงไม่หยุด เอ่ยทั้งที่ยืนไม่มั่นคงว่า “ข้าไม่ได้เฆมา! ข้าไม่ได้เฆมา!”

ตะโกนโหวกเหวกจนเกือบจะชนตัวหรวนหมิงจื่อ

ฉีหนึ่งขมวดคิ้วด้วยความรังเกียจ เข้าไปขวางคนที่เฆมาหัวราน้ำตั้งแต่กลางวันแสดกๆ

พอเจียงเฮ่าซางเห็นว่าเป็นฉีหนึ่งกับหรวนหมิงจื่อ ก็อับอายจนแทบอยากจะแทรกแผ่นดินหนี เขาเอ่ยอย่างอึกอักว่า “...แม่ แม่นางฝู แม่นางหรวน...”

แม้โจวจำนหมิงจะเฆมาอยู่ แต่พอได้ยินคำว่า ‘หรวน’ ก็รีบเงยหน้าขึ้นมาทันที พยายามจะเบิกตากว้างมองไปรอบๆ จากนั้นก็เอ่ยเรียกคลั่งกลืนเกล้าว่า “แม่นางหรวน แม่นางหรวน อยู่ที่ใด!”

หรวนหมิงจื่อมองด้วยสายตาเย็นชาอยู่ด้านหลังฉีหนึ่ง รู้สึกเพียงว่าหากเมื่อคืนหวนไปอ้วบ้ำคลั่งเช่นนี้ นางจะต้องตีชายสารเลวให้ออกไป

ถ้าแก่โรงเตี๊ยมกุยไหลเองก็รู้สึกอึดอัด รีบเรียกกยามเฝ้า
โรงเตี๊ยม “รีบส่งคุณชายโจวกลับไปห้องพัก”

ยามเฝ้าโรงเตี๊ยมเดินขึ้นมาลากตัวโจวจำนหมิง
โจวจำนหมิงกลับเริ่มอาละวาด “แม่นางหรววน! แม่นางหรววน
ท่านอยู่ที่ใด! ข้าคิดถึงท่าน คิดถึงท่านจนจะตายอยู่แล้ว! เหตุใด
ท่านถึงไม่มาพบข้า! เพราะอะไร!”

คนเฝ้าโรงเตี๊ยมคนข้างมาก กอปรกับโจวจำนหมิงเป็นแขก
คนสำคัญของโรงเตี๊ยมกุยไหล ยามเฝ้าโรงเตี๊ยมจึงไม่กล้าลงมือ
รุนแรง

เจียงเฮ่าซางอับอายจนแทบอยากจะเอาหน้ามุดดิน
เขารีบช่วยยามเฝ้าโรงเตี๊ยมลากตัวโจวจำนหมิงกลับไป ทว่าโจว
แจ่มกลับเหลือบไปเห็นหรววนหมิงจื่อที่ยืนอยู่ด้านหลังนี่หนิง
เขายิ้มด้วยความหลงไหล “อ๊ะ แม่นางหรววน ในที่สุดข้าก็ได้
พบท่าน! ข้าจะบอกท่านให้ ท่านเป็นเช่นนี้ไม่งาม! โผล่หน้า
ออกมามากกว่า!”

ว่าแล้วเขาก็เดินเซพุ่งเข้าไปหาหรววนหมิงจื่อ

นี่หนึ่งโมโหแทบตาย ยามเฝ้าโรงเตี๊ยมไม่กล้าลงไม้ลงมือ
แต่เขากล้า!

เขาใช้เท้าถีบโจวจำนหมิงไปกองอยู่บนพื้น ก่อนจะเอ่ย
ด้วยความโมโหว่า “เจ้ากล้าเข้ามาก็ลองดู!”

ความเป็นของหิมะที่ทับถมกันทำให้โจวจำนหมิงหนาว
สั่น สร้างเมฆไปบ้างแล้ว มีสติขึ้นมาเล็กน้อย เขารีบคลานขึ้นมา
จากพื้น เจียงเฮ่าซางได้แต่พยุงเขาด้วยใบหน้าแดงก่ำ “พี่จ่าน
หมิง ข้ารู้ว่าท่านสอบได้ไม่ดีจึงเสียใจ ดีมหนักไปหน่อย...ข้าจะ
พยุงท่านกลับไปพักผ่อนที่ห้อง”

“ไม่!” โจวจำนหมิงอาศัยแรงของเจียงเฮ่าซางลุกขึ้นมา
จากพื้น ตัวยังเอียงอยู่เล็กน้อยแต่ก็ไม่ได้ดูเมาไม่ได้สติเหมือน
ก่อนหน้านี้ เขามองหรวนหมิงจืดด้วยแววตาแดงก่ำอย่างคนเมา
แล้วเอ่ยอย่างร้อนใจว่า “แม่นางหรวน ในที่สุดท่านก็มาแล้ว...
ช่วยยกเลิกการแต่งงาน ยกเลิกการแต่งงานเพราะท่าน...ท่านมา
คบกับข้าเถิด!”

เจียงเฮ่าซางจ้องแผ่นหลังของโจวจำนหมิง พุดอะไร
ไม่ออก

ทั้งๆ ที่เป็นเพราะโจวจ้านหมิงสอบเข้าได้แต่ตำแหน่ง
ตงจิ้นซือ ตระกูลฝ่งจึงไม่ยอมยกบุตรสาวแก้วตาดวงใจ
ให้แต่งงานกับตงจิ้นซือ เอ่ยปากขอยกเลิกงานแต่งที่ตกลงกัน
ก่อนหน้าด้วยความเกรงใจ

ยามนี้ เหตุใดโจวจ้านหมิงกลับบอกว่าตนเองยกเลิกงาน
แต่งเพราะแม่นางหรววน!

สำหรับแม่นางหรววน จะทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงมาก
เพียงใด นี่ไม่เท่ากับบังคับให้แม่นางหรววนต้องมาคบหากับเขารึ

บัณฑิตมีความรู้มีคุณธรรมอย่างพวกเขาทำเรื่องต่ำช้า
เช่นนี้ได้อย่างไร!

บทที่ 740 หอให้ถึงเจ้ายังจะซื้อหรือไม่

แม้ฉี่หนิงจะไม่ได้รู้เรื่องราวอะไรมาก่อน แต่เมื่อเห็นคนเมมาอย่างโจวจ้านหมิงพูดจาทำลายชื่อเสียงของหรวนหมิงจื่อหน้าประตูโรงเตี๊ยมกุยไหล เขาก็ยิ่งโมโห รุดเข้าไปกระซอกคอเสื้อโจวจ้านหมิง “มาแล้วก็หุบปากเสีย! หากยังพูดจามั่วซั่วอีก อย่าหาว่าข้ากระที่บคน!”

เจียงเฮ่าซางหน้าแดง แม่นางฝูซ่างเก่งกาจนัก...

ทว่า แม่นางฝูเก่งกาจเพียงนี้ เขาเองก็รู้สึกว่างดงามไม่เหมือนผู้ใด

สรุปว่าไม่ว่ามองตรงใดก็ดูดีไปหมด

ยามนี้ถ้าแก่โรงเตี๊ยมกุยไหลเพิ่งได้สติกลับมา ขึ้นเสียงว่า “ไม่ต้องสนใจว่าคุณชายโจวจะขัดขึ้นอย่างไร พาตัวคุณชายโจวไปที่ห้องก่อน!...นี่ก็เพื่อตัวเขาเอง!”

ถ้าแก่โรงเตี๊ยมกุยไหลกำชับ

ยามเฝ้าโรงเตี๊ยมพอได้ยินถ้าแก่อ๋อเช่นนี้ก็ไม่สนใจ
อย่างอื่น เข้าไปตรึงแขนของโจวจำหนิงทันที โจวจำหนิงดิ้น
รนร้องเสียงดังลั่น ยังคงอ๋อเหมือนเดิมว่า “แม่นางหรววน คบกับ
ข้าเถิด...แม่นางหรววน! ข้ายกเลิกงานแต่งงานเพราะท่าน! คบกับข้า
เถิด!”

ถ้าแกโรงเตี๊ยมกุกุ่ยไหลออกคำสั่งเสียงดังกว่าเดิม
“ยังไม่รีบพาคุณชายโจวกลับไปอีก!”

ยามเฝ้าโรงเตี๊ยมไม่กล้าชักช้า ใช้มือปิดปากโจวจำหนิง
จากนั้นก็รวบตัวโจวจำหนิงลากตัวออกไป

เจียงเฮ่าซางแม้จะอยากคุยกับฉีหนิงที่ไม่ได้เจอกันนาน
มากกว่านี้ แต่ด้วยสภาพของโจวจำหนิงยามนี้ ต่อให้เขา
ตัดสินใจคุยต่อ เขาก็ไม่อาจไม่สนใจได้

เจียงเฮ่าซางลังเลครู่หนึ่งก่อนจะหน้าแดงถามฉีหนิงว่า
“คุณ...คุณชายฝู” เขาเห็นว่าวันนี้ฉีหนิงแต่งกายเป็นชาย

จึงรีบเปลี่ยนสรรพนามเป็นคุณชายผู้ เย่ยต่อว่า “ข้า ข้าสอบได้
เออร์เจีย¹ลำดับสิบ หากมีเวลาว่างขอเลี้ยงข้าวท่านได้หรือไม่”

ฉีหนึ่งรู้สึกท้อใจจ้านหมิงไม่ใช่คนดีอะไร จึงไม่ได้แสดง
สีหน้าดี ๆ ให้เจียงเฮ่าซางที่อยู่ข้างโจวจ้านหมิง ปรากฏว่าจู่ ๆ ก็
ได้ยินเขาพูดถึงสอบราชการลำดับสิบ ยังบอกว่าจะเลี้ยงข้าวอีก

ฉีหนึ่งคิดในใจว่า คบคนพาล พาลพาไปหาผิด คนผู้นี้
มักจะอยู่กับโจวจ้านหมิง เกรงว่าคงจะบ้าเหมือนกัน

พอเจียงเฮ่าซางเห็นฉีหนึ่งใช้สายตาเหมือนมองคนบ้า
มองพินิจเขา เขาก็อดหน้าแดงหูแดงไม่ได้ รู้ตัวว่าตนทำเช่นนี้
บุ่มบ่ามเกินไป ผู้อื่นจะคิดว่าเขาเป็นคนบ้ากามก็สมควร

เพื่อกลบเกลื่อนความอับอาย เขากระแอมหลายครั้ง
เอ่ยทั้งที่หน้าแดงหูแดงว่า “...เป็นข้าที่บุ่มบ่ามไปเอง คุณชายผู้
ก็ทำเป็นไม่ได้ยินแล้วกัน ข้าขอตัวก่อน”

กล่าวจบเขาก็รีบวิ่งเข้าไปในลาน ตามยามเฝ้าโรงเตี๊ยม
ที่ลากตัวโจวจ้านหมิงไป

¹ หลังจากผ่านการสอบราชการจะแบ่งเป็นสามระดับ เออร์เจียหมายถึงระดับหรือ
ชั้นสอง

“ประหลาดนัก” ฉีหนึ่งหันกลับมามองหรวนหมิงจื่ออย่าง
หมดคำพูด “โจวจ้านหมิงนั่นก็จริง ๆ สมองผ่อหรืออย่างไร...
หมิงจื่อ ท่านไม่เป็นอะไรใช่ไหม”

ถ้าแก่โรงเตี๊ยมกุยไหลเองก็รู้สึกผิด “แม่ นางหรวน
ขอโทษจริง ๆ เรียกแม่ นางมา แต่กลับทำให้ท่านต้องเจอเรื่อง
เช่นนี้”

หรวนหมิงจื่อยิ้มแล้วเอ่ยว่า “เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับถ้าแก่
กลางวันแสบ ๆ ก็เจอคนเมาพาลหาเรื่อง เป็นพวกเราที่โชคร้าย
เอง ส่วนคำพูดชั่วช้าของเขา...ก็แค่คำพูดของคนเมา หากเขา
มีสติแล้วยังพูดจาเช่นนี้ได้อีก” ในสายตาของหรวนหมิงจื่อสาด
ประกายหนาวเย็น “ข้าก็แค่ส่งตัวเขาไปที่จวนจึงจ้าวไปลองว่า
กันที่นั่น ทำให้คนอื่นเสื่อมเสียชื่อเสียงเช่นนี้ คิดว่าผู้อื่นอารมณ์
ดีนักหรือ...ถึงยามนั้นก็คงต้องรบกวนให้ถ้าแก่มาเป็นพยาน
ตอนข้าพักอยู่ที่โรงเตี๊ยม เขาก็มายุ่งวุ่นวายข้าไม่เลิก ข้าเองก็
รำคาญจนต้องย้ายที่อยู่”

“แน่นอนอยู่แล้วขอรับ” ถ้าแก่โรงเตี๊ยมกุยไหลถอน
หายใจเบา ๆ จากนั้นก็ผายมือ ‘เชิญ’ ให้หรวนหมิงจื่อเดินเข้าไป
ด้านในพลางเอ่ยเบา ๆ ว่า “ไม่ใช่ข้าจะแก้ต่างให้เขา อันที่จริง

คุณชายโจวท่านนี้ก็ช่างโชคร้าย... เดิมทีด้วยความรู้ความสามารถของเขา หากจะสอบได้เออร์เจียก็ไม่น่าจะใช้ปัญหาอะไร หากโชคดีอาจจะได้เป็นถึงอีเจีย²ด้วยซ้ำ ผู้ใดจะรู้! ถ้าแก้ได้แต่สายหน้าเบาๆ “กลับสอบได้ปลายแถวซานเจีย³! ตำแหน่งถงจิ้นซื่อ!”

หรวนหมิงจือกับฉีหิงเมื่อครู่ก็ได้ยินเจียงเฮ่าซางพูดถึงตำแหน่งถงจิ้นซื่ออะไรสักอย่าง พอได้ยินถ้าแก้โรงเตี๊ยมกุยไหลเอ่ยขึ้นเช่นนี้ ฉีหิงก็หัวเราะอย่างเย็นชาทันที “สมควรแล้ว”

ในเมื่อตำแหน่งถงจิ้นซื่อ ในราชสำนักเป็นตำแหน่งหนึ่งที่หน้าอับอาย มีประโยคหนึ่งกล่าวไว้ว่า ‘ถูกปฏิบัติอย่างสุหยินแท้จริงเป็นถงจิ้นซื่อ’

สุหยินในที่นี้ แน่แน่นอนว่าหมายถึงอนุ

เป็นเหมือนสุหยินแต่ก็ไม่ใช่สุหยิน ตำแหน่งถงจิ้นซื่อ แน่แน่นอนว่าไม่เหมือนตำแหน่งจิ้นซื่อ

² ชั้นหนึ่ง

³ ชั้นสาม

ในเมื่ออีเจียอย่างจ้วงหยวน⁴ บั้งเหยียน⁵ ถั่นฮวา⁶ เรียกว่า เป็นจีนชื่อจี้ดี คนที่สอบได้เออร์เจียเป็นจีนชื่อซู่เซิง แต่คนที่สอบ ได้ซานเจีย กลับเป็น ‘ถงจีนชื่อ’ เปรียบเสมือนรางวัลปลอมใจ

อย่างมองว่าแค่มีตัว ‘ถง’ เพิ่มขึ้นมาตัวเดียว แต่กลับทำให้บัณฑิตที่รักในศักดิ์ศรีตายนากจะลบเลือนความลำบากในใจ

ในราชสำนัก ตำแหน่งจีนชื่อกับถงจีนชื่อแตกต่างกันมาก

ส่วนใหญ่คนที่จะมีความก้าวหน้าในตำแหน่งราชการ ได้ั้น แทบจะมาจากตำแหน่งจีนชื่อทั้งหมด จากนั้นก็ค่อย ใต้เต้าขึ้นทีละชั้น ส่วนคนที่มาจากตำแหน่งถงจีนชื่อ ต่อให้ มุมนะพยายามเพียงใด ทั้งชาติก็ก้าวหน้าได้แค่นั้น

ถงจีนชื่อจะมีดีอะไร

โจวจ้านหมิงผู้นี้ปกติมักจะทำตัวเป็นบัณฑิตสูงส่ง สุดท้ายกลับสอบได้แค่ตำแหน่งถงจีนชื่อ ตระกูลฝ่งเป็นตระกูล

⁴ คนที่สอบได้คะแนนสูงสุดลำดับหนึ่ง

⁵ คนที่สอบได้คะแนนสูงสุดลำดับสอง

⁶ คนที่สอบได้คะแนนสูงสุดลำดับสาม

ใหญ่ในเมืองหลวง ใจนเลยจะยอมให้บุตรสาวแต่งงานกับคนที่
ที่มีตำแหน่งแค่กงจิ้นซื่อ

แน่นอนว่าประโยคสุดท้ายถ้าแก่โรงเตี๊ยมกู่ยไหลไม่ได้
เอ่ย

เขาได้แต่ถอนหายใจ เตือนหรวนหมิงจื่อว่า “...การ
แต่งงานของคุณชายโจวถูกยกเลิกเพราะเขาสอบได้แค่ตำแหน่ง
กงจิ้นซื่อ แม่นางหรวนอย่าได้คิดมากเลย”

หรวนหมิงจื่อพยักหน้าอย่างเห็นด้วย

พูดพลางเดินทางผ่านสวนกลางมาถึงห้องโถงของ
โรงเตี๊ยม

ตรงมุมหนึ่งของห้องโถงโรงเตี๊ยม ชายวัยกลางคนที่เคย
เจอเขาเผากระดาษอยู่หน้าหอโห่ถึงที่ถนนจู่เฟิงก่อนหน้า
กำลังยืนรอด้วยความร้อนใจ อดชะเง้อมองทางประตูอยู่ตลอด

พอเห็นว่าหรวนหมิงจื่อกับฉีหนิงเดินเข้ามา ชายวัย
กลางคนก็รีบลุกขึ้น ภูมือสาวเท้าเข้ามาต้อนรับ

หรวนหมิงจื่อกลับประหลาดใจเล็กน้อย เมื่อเทียบกับ
ตอนเจอกันครั้งก่อน ชายวัยกลางคนผู้นี้ซุ่มผอมลงไม่น้อย
ถึงขนาดเรียกได้ว่าหนังหุ้มกระดูก

ชายวัยกลางคนเองก็ไม่ได้พูดเรื่องเปื่อยกับหรวนหมิงจื่อ
มาถึงก็เข้าประเด็น ถามหรวนหมิงจื่อว่า “หอให้ถึง เจ้ายังจะซื้อ
อยู่หรือไม่!”

หรวนหมิงจื่อเห็นท่าทางเช่นนี้ของเขา นางกลับเลือกที่
จะนั่งลงบนเก้าอี้ตัวยาวอย่างไม่รีบร้อน แล้วเอ่ยด้วยรอยยิ้มว่า
“ก่อนหน้านี้ข้าซื้อที่ดินไม่น้อยบริเวณถนนฉู่เฟิงมาไว้แล้ว ยามนี้
เงินค่อนข้างจำกัด ถ้าจะซื้อก็เชื่อว่าไม่ได้ แต่ราคาที่ท่านเคย
บอกห้าพันตำลึง นั้นเป็นไปได้หรือไม่?”

ชายวัยกลางคนกัดฟัน “ได้ ห้าพันตำลึงเจ้ารู้สิกว่าแพง
ครั้งก่อนข้าบอกว่าสี่พันห้าร้อยตำลึงตัวเองก็ไม่ยอม เช่นนี้สี่พัน
ตำลึง สี่พันตำลึงคงได้แล้วใช่หรือไม่!”

หรวนหมิงจื่ออดหัวเราะไม่ได้ “สี่พันตำลึงหรือ”

เห็นนางเป็นคนรวยไ่ๆ หรืออย่างไร

เรื่องที่ดิน อันที่จริงก็เป็นเรื่องของทำเลที่ตั้ง

ยามนี้ทำเลที่ตั้งของหอให้ถึงถือเป็นตำแหน่งที่มีแต่
เสียเปรียบ พูดอีกอย่างก็คือ เรียกได้ว่าเป็นการซื้อขายที่ขาดทุน

ทว่าชายวัยกลางคนผู้นี้ยังกล้าบอกราคาสีพันตำลึง
หรือนหมิงจื่อไม่รู้ว่าจะเรียกสติชายวัยกลางคนผู้นี้อย่างไร คิดว่า
ควรจะบอกเขาว่าเลิก ‘ผันลมๆ แล้งๆ’ ได้แล้ว

ขายออนไลน์น้อยยอดเขียนการค้า 16

农门小王妃

โน้ตเครื่องปริ้นท์อมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《农门小王妃》Vol.16

Author: 西兰花花 Xi Lan Hua Hua

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Company Limited

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co.,Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์ หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

西兰花花

ขายออนไลน์น้อยยอดเขียนการค้า 16 / 西兰花花 Xi Lan Hua Hua.: เขียน; ไม่กวนอิม: แปล จาก 农门小王妃.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์, 2567.

(1) , 579 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ไม่กวนอิม, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7055-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกตศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์โน้ตเครื่อง องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มนัสมนตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ กมลชนก เอกโสภาสกุล

พิสูจน์อักษร รุติรัตน์ เอื้ออักษร

ราคา 199 บาท